

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 485. Felicis Pap. Annus 3. Zenonis Imp. 12. Odoacr.
Reg. 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

elucubratus est Notationes deponetque tunc planè factum, cùm sentiet se discipulum, qui magnus fùbi viuis est esse magister; erubescetque cum viderit feredactum sub ferulam, & ingemiscet Sauvatus sentiens non se verum.

I E S V C H R I S T I

Annus 485.

FELICIS PAP. ZENONIS IMP. II.
Annus. ODOACR. REG. IO.

I.
OBSCURA
FACIES O-
BINTA
LUX ACCES-
SUS.

*HIST. 2.

b. 105. 5.

II.
INVITA-
TIVS AC-
CVS AD
RESPI-
CITIAM.

c. 105. 4.

d. 105. 6.

III.
INANIS
TERGI-
VIA ATIO
DEFINSI-
OVM ACA-
CII.

S Y M M A C H O Consule abfis collega notatur in Falsis Stiam Græcis, quām Latinis præsens annus Domini quadringentisimus octogesimus quintus, quo res Orientalis Ecclesiæ in deteriori dilabuntur, cùm pulis (vt dicitur est anno superiori) Orthodoxis, & sufficit in eorum locum hereticis, vel falsoe communicatoribus hereticorum, tenebris vndique sparsæ impietatis terram vbiique & horrendam noctem induerunt: vt cum Hierem lugubrie illud exclamandum iugiter fuerit: *O quomodo obtestis caliginosum furore sui Dominus filium Ston.* cùm tamen officio non defuerit Felix Papa, qui exemplo Domini, qui vulnerat & medetur, post damnatum Acacium Constantinopolitani Episcopum, malorum omnium (vt demonstratum est) & auctore & propagatore, ipsum filium tenebratum in lucem, & desertorem reuocare ad Ecclesiæ omni studio laboravit.

Egisse id in primis eundem Pontificem per Andromachum virum illustrem, testatus est Gelatius Papa in Commonitorio ad Faustum, vbi hæc habet illud ducenti numeri est impensis, quod acacium venienti postulasse confinguit, & nos existimare difficilest. Testis est frater vester, filius meus, vir illustris Andromachus, qui & nobis abundantia infra dicti est, ut cōboretetur acacium, deposita ob obſtinatione, respicit, & ad scitis Apostolica remaneat consoritum: Quisque, sub incurando, magis cum eodem molitoribus egisse refutatur, nec ad ea, qua relata sunt, potius se distellit, sicut rerum probatur effectu. haec Gelatius de Romanâ Ecclesiæ co tempore, cum Felix Papa illi praeficeret, non autem postquam in locum eum s. ipse Gelatius est subrogatus, nam tunc iam Acacius defunctus era. At ille quidem instar illius prophetica beatissima, induitum cor fumam quam lapidem, & v. est in lob. 5 instar fabrili incubidis, ne crèbro percutiuss, mallei verbi Dei cederet ritibus, sed magis ex pīs sanctis monitis obrigifceret; optime imitatus auctorem suum, proximus ille comes accedens, qui Reu dicunt super omnes filios superbie, cum rebellans aduersus eum, à quo amplissimum accepere dignitatem, Vicariam diec præfecturam Apostolicae sedis, tantu mibi delegatam à Simplicio Papa auctoritate, in ipsum auctorem, aque eius succelsum Felicem armam concurrit, quibus vniuersam Orientalem Ecclesiæ perturbauit, de cuius vñque ad mortem obtinione hæc id est Gelatius per itinam: Sed re versatili per cuius panitia repūtit, correctionem promisit, emendauit errorum; aut ultra tractatus lenior voluerit coerceri: qui etiam verba dura non sensit: quo in sua perspicua & damnatione morent, &c.

Ex officio igitur (vt vidimus) per Apostolicam sedem adhibitus ad curationem inflicti Acacij vulnus, plane detegitur, quām calumniösè eius post obitum de seniores cauillare contati illatum in eundem anachematis à Felice sententiam, quòd in eius fine Pontifex illa verba posuerit: *Apostolica auctoritate damnatu, numquaque anathematis vincula exēxente, quia excluserit omnino eum à venia per penitentiam conféquenda.* Nam quonam pæco ianuam misericordie prius classissile Acacio Felicem Papam per illam tentantem dicere portuerant, cum ipse Felix, & cum reuocaret in Ecclesiæ, tantoperè requisiret: Sed tunc quidem numquam absolendum ad calcem ponit, si in errore perficeret, quòd aduersus eos Gelatius agens in tractatu de Anathemate pluribus docet. Qui itaque Acacio nō defuit omni consilio, idem Felix Papa in officio contingit, & studuit eos, qui reliquerant in Oriente, Orthodoxos

ZENONIS IMP. II. FELICIS CHRISTI
ODOACR. REG. IO. PAP. 3. 485

Episcopos, ne cum hereticis communicarent: scimus id quidem prælitissimè Felicem ex datis litteris ad Illyricos Praefules, quarum Gelatius meminat.

In tancis autem Orientalis Ecclesiæ offusis vbiique tenetis, feci Deus in insula Cypri ad illustrationem veritatis splendore lumen suum, cùm veluti rediuimus collega Pauli Apostoli S. Barnabas vñcum cum S. Mattheo Euangelio, quo potissimum Christi vera humanitas comprobatur, in opprobrium Eutychiane hereticis tunc graffiantis apparuit, certi signis, miraculorum virtute veluti digito, vbi Catholica fides esset, edocens. Historia quidem omni acceptatione dignissima, omnium affectione aqua confessione recepta, ab egregio viro illius temporis Alexander monacho Orthodoxo scripta, extrat: quam ut regnum monumentum, & lucernam in caliginoso loco lucentem, ad Dei summam in sua Ecclesiæ moderanda prouidentiam commendandam, hic tibi opportune intendant parauimus. Ex enim quod ad tempus spectat, cum haec cuncta auctor contigilis erat, simulacrum pulli in Ostium S. Calendiorum, immulat est in Antiochenam Ecclesiæ Perugia Julio, & iam vexare Orthodoxos omnes aggreditus; in his planè eam rem coauenire cōsideribus, certum est. Quo agitur tunc temporis transacta sint, idem auctor verbis istis aggreditur enarrare:

Tibi Zeno Imperator beatum Calendiorum Patriarcham in Officio exultem relevant, Fullone Antiochenam sedis Episcopatum ritebat, prius, qui ut impius, & nullam flem reliquam habens, tyrannem ipsam impunè vel scelerate potius exercebat, interficiens, proscriptiens, & omnes eos fugans, qui inquietant cum eis impetrare communicare. Sed haec quidem misericordiam multa fuit, & proprietam bisforam requirant. Confer autem se oratio nostra ad id, quod magis virget, vt S. Apostoli Barnabae gratiam omnibus nota faciat, & quanto partiam suam curat & benignitate prosequatur, declareremus. Cum nondum contentus esset Petrus Fullus innumerabilis in illu malo, quibus Orientis partes affectat: in proximacriam illas, qua nihil ad eum pertinet, manus inicit. Camenem Imperatorum, & Crim, querant apud imperatorem gratias, lenitatem auro sibi copræfuerit, ipsius etiam Dei legem denunciari contempserat: & Cypris homines Dei & fidei amatores ac rebus sentientes omnino vexare cogitant: quoniam eis insula habitatores pietatem a patribus suis tradidam feruante, recusabant cum eis impetrare & communicare.

Itaque Cypris sedem sanctissimam, & a principio inde usque ad Apostolorum tempore liberam, ipse arriperet & sibi subiugere aggressus est: idq; ad Imperatorem reuolit, salutem defecit, acclavis: Quoniam verbum Dei ab urbe Antiochiae ad Cyprus insulam manauit: ob id Cyprus Ecclesiam sub Antiochenam sedis Patriarcha esse potest, quandoquidam Apostolica & Patriarchica sedes est. Hac ille recte si sit & sententia deserter contendebat: cum tamen non ignoraret, ea, quae in urbe Epheso sancta uilla Synodus, Cyrillo presidente, definierat, & se violari atque corrumpi. Extant quidem rei Acta Synodalia cixi dñi Ephesi Cœlii 8, quorum suo loco meminimus. Subdit his vero haec mox Alexander: Sed pietate præco & sanctissimus Apostolus Barnabas patr. & auctoritate sua tradidam feruante, id est Petri Julianam, vel maiestatim potius redaguit.

Cum ente Episcopu Salamina iussu fuisse ad regiam urbem se conferre, & aduersus Antiochenos coram Patriarcha causam dicere, prætimore corporebat, Febronius illius infidus si secessat habens. Considerahile, lector, amabo te, visitatum morem hariticorum, nempe à sententia ab ecumenica Synodo lata prouocare ad Imperatorem: insuper & illud prorsus Antiocheno Patriarcha indigamus, quod cum post Alexandrinum censeatur Antiochenus primus Episcopus Orientis, subiicit se tamen iudicio Constantinopolitanus Episcopi. Ex quibus quasi per transennam, in pro apercere nimis intruere & intelligere valeas, cur Acacius nefandi hereticis sepe damnati patrocinium suscepisset, & communicationem amplius efficeret, et nimis ex causa, quod Fullo nequius turpiter ei celsifletius primatus contra Leonis Papæ & successorem Pontificis Romanorum sententiam. Sed pergit Alexander:

Erat tunc Salamina urbs Episcopus Antiochenus vir cum primis admirabilis quod ad reclamandum & a sententiam pertineret, sed id

*Gela, ep. 1.
IV.
CORVUS S.
BARNABAS
REPER-
TVMAT
CVM EP.
ANGELI-
US MAT.
THALI.*

*Exstat ap.
Sur diec.
tum.
V.
QVA DE-
TRIVS FVL-
LO ADVER-
SVS CA-
THOLI-
COS MO-
LITVY SET*

*VI.
PETRVS
FULLONI
TIIVR
CONTRA
ACTA IN
CONCIL
EPHEZINO*

*CCS Epb.
Io. s. appa-
r. c. q. ad.
Pell.*

*VII.
PETRVS
FALLODE
PERT A-
CACIO.*

*PRIMA AP
PARATIO
B. ARNA.
B. R.*

sed ad disputationem cum aduersariis sufficiendum parum valebat. Cum igitur auctoritate fluctuatione fluctuaret, neque certum habere quid ageret, non videlicet Constantinopolim proficisci debere, necne nocte in somno aperit illi quidam, diuinae quendam speciem preferens, & luminis splendore multo offulgens lucida, vestie inluti, ac sacro habitu decorum, qui & hec dixit: Cur ita tristis es nunc, Episcopus? Quomodo tantus iste corpore corruptus? Cur tu tristitia concidisti? Nihil mali ab aduersariis impatiens. Hac cum dixisset, ab Anthemio discessit. Qui expellens & timore perterritus Episcopus, in faciem se prostrans, & multa lacryma sua Deum deprecatus est: Domine Iesu Christi Fili dei vestri, adiuva Ecclesiastis hanc Scio autem, quod illic adiuuas. Si vobis haec a te profecta est: fac, quia o, ut ea iterum ac tertio mihi ostendatur, ut te mecum esse, certe scilicet possem.

IX.
SECUNDA
ET TER-
TIA APPA-
RITO S.
BARNABE

Interea Episcopus ille diuinis precibus attentius vacabat, ab omnino hominum congesione remotus. Nocte autem, que die intercessus confusa est, cum aperitus idem ille vir eadem forma & ob habitu quo ante a visu fuerat: Iam (inquit), tibidixi, nihil mali te pes-
surum exi, que tibi aduersarii minantur. Nihil igitur suspicans, prompto animo ad urbem Constantinopolitatem venias. Hac cum dixisset, discessit. Episcopus vero rursum Domini gratias egit, neque quicquam alium nisi: sed expectabat tamen revelationem tertiam. Nolle igitur consequens idem vir apparuit & qui gravius cum incepans: Quoniamque (inquit) non via credere verbo meo, que dicens huic compendia sunt? Proficisciere in urbem regiam promptio & alacri animo: illuc enim cum gloriate retereris, nec quamvis mali ab aduersariis paties, cum Deum ipsum propter me seruum suum ut propaginem habeas. Tunc Episcopus: Quo, inquit, domine in die quia es tu, qui haec mecum loqueris. Tunc ille ait: Ego sum Barnabae discipulus Dominus noster Iesu Christi, congregatus a spiritu sancto, ut vnam cum Paulo Apostolo electionis vase munis. Apostolicum inter Gentes exercerem. Huius rei signum hoc habebas: Egedere extra urbem Occidentem versus, stadiis quinque per eam regionem, que Sanitatis locus appellatur (per mecum Dux ipse in loco illo misericordia efficit) & sub arbore sibi egestis. Spelunca enim atque arcum invenientes: quoniam illuc totum corpus meum condidimus, & Iungendum propria manuscriptum, quod a S. Apostolo & Evangelio Mattheo excepti. Quoniam vero aduersarii tui sursum & acervum miscent omnia, & iuria quedam obsecrantur, testem ducunt. Antiochiae fidem Apostolicam esse contendenter, & tu contra ius tuum illi opponi: Et mea, inquiens, sed: apostolica est nam & Apostolum habeo in patria mea. His dictis Barnabae discessit.

X.
INVENTIO
CORPORIS
S. BARNABE
DE CVM
EVANGE-
LIO S.
MAT-
THAEI

Episcopus vero expectans, Deum adorauit, totoq; clero & populo Christianissimo congregato, exi in eum locum, quem per relationem dedicauit, multo apparatus, & Crucifixum prelatum. Cuius prece ad Deum missa, iustis locis eisdem quem postquam paulum fessis, inuenientur sibi eam lapidibus obstrictum. Illi autem sublatius, apparuit arcilla: Quod detulit a menegi, & veneranda sancti & venerabilis apostoli Barnabae equis statuam gratia spiritualium odorum frumentare. Inuenientur etiam Evangelium supra Barnabae pedem impositum. Illath vero arcum plumbico signo munierunt. Cumq; deinceps essent, discernerunt, verum religiosi in eo loco ab ipso Episcopo constitutis, qui veleptinus & maritinus hymnus Deum collaudarent.

XI.
ANTHE-
MI. AD-
VENTUS
CONSTAN-
TINOPOLI-

ille ergo insigniores Episcopos, cum habent, venit in urbem regiam Constantinopoli, & ad Patriarcham dominum deducit. Eius deinceps ad eum Imperator audiuit, Patriarcham ipsa mandauit, ut cum Synodo, que illuc conuenerat, omnium Patrii in controvergia audiret, & quod illi videretur, discerneret. Coegeruntur Concilio, cum causa illa tradicatur, aduersarij afferebant sua iura, ut fibi videbantur, quod Antiocheni fides apostolica & Patriarchica esset, ob idq; conuerterebant & alii proximis suis subiectis ei esse debere. Hac cum affererent, qd; qui presentes erant, ratione conseruant dicere videbantur. Beatus vero Anthemius paulum mortuus, contra obviciens: Et mea (inquit) fides apostolica fuit inde usque ad principio & libertate honorata, qui & Apostolum habeo in patria mea integrum corpore constantem, beatissimum, inquam, illum Barnabam sanctarum laudum precongi celebrerimus. Hoc cum Anthemius opposiisset, nihil loci aduersarij relictus est, cum Episcopi, qui presentes erant, silentio Anthemium orationem confirmassent. Aduersarij vero rubore persuasi, muti remanserunt responso illo tam inslo percussi.

XII.

Hec cum Imperator quidisset, Episcopum Cypri ad se accessi-

erunt, & de revelatione s. Apostoli Barnabae diligenter ab eo qua-
uit: Ille nihil ex his, quae vera cognoverat, occultauit, sed ordinem
omnem Imperatori narravit. Ille hec audiens, valde gauis in qd;
diuine gratie dimitias admiratus, quod Imperij sui temporibus tan-
tae miraculum a Deo factum cognoveret. Tunc Antiochus & ar-
bitri Episcopum illam excolpe, & iugis, ut in posterum Cyri Epis-
copo, quod ad eas causam perirebat, nihil omnino moleste esset.
Beatum vero Anthemium Episcopum ita rogauit: Quoniam facti
Pontificatus tuus temporiis domino nostro Iesu Christi placuisse
dum subtili Apostolus Barnabam reuelauit: ubi, quod, celestiter
Euangelium illud, quod inuenient eis nobis efferrit, id si fecerit mihi
filiorum gratissimum erit: habebit enim & me ipsum posthac tibi,
Pater, in omnibus obtemperantem. Assensu eis ei competitione Epi-
scoporum & quandam ex eis, qui secum habebat, vna cum fideliis
mo imperatoris ministero Episcopum misit, qui Euangelium illud in
urbem Constantinopolitatem attulit, erant autem hinc tabula
thyrsi ligni composita.

Euangelium illud Imperator in manibus sumpsit & descul-
puit, auroq; multo exornatum in Palatio suo reposuit, vbi ad
diuinum p[ro]p[ter]e diem seruat[ur], & in magna quinta Pasche ser-
uato in Palatio Oratorio Euangelium ex eo libro recitatur. E-
piscopum vero Anthemium magni honoribus proscriptus, penitus
misitu donatum ad Iosifiam Cyprum remisit, eisq; mandauit, ut an-
do apostoli Barnabae templum in eo loco erigeret, vbi venerande
ipsius reliqua inueniret. Multi autem ex optimatum numero
pro illius templi edificatione pecuniam contulerint. Ille igitur in
Cyprum recessus, multos artifices atque operarios collegit, & adi-
cationis non mediocres operam dedidit, & apostoli Barnabae templi
valde magnum tum edificio, tum malto & vario ornatum inq[ue]
construxit. At eum vero templi partem, qua ad Iosiam pertinet, illam
quandam composuit quatuor porticos habebant, & cella d[omi]ni
atque illud, e regione sibi oppositum in aula confringuit, ut quod in
officia in templo monachis celebrarent, in illa celis habere possent.
Quoniam etiam a longinquo religione aqueductum deripiari fecit, & in
medio atrio concham quendam pulcherrimam construxit, in qua
aqua illa desuperet, ut tam qui in celo habitabant, quoniam impene-
trare vissent, abunde aqua illi sim posset: ita ut qui locundum
lum vidisset, parve alcium & incunde viribus figuram videre fuisse
posset. Deinde arcas illam in qua Barnabae apostoli reliquia tra-
duerter, in dextera face, a parte collectarunt, quia locu[m] undique ar-
gento & marmore columnis ornatus erat.

Dicim vero festum, quo B. Apostoli & generosi martyrum Barna-
bem memoria celebratur. Patres agi per singulos annos capi disti-
runt tercio Idus Junii, ut Romani numerant, ut vero Cyprus
flavantes, die undevicesimo eiusdem mensis, qui ab illis dicitur Ma-
jores, & decimū numeratur, ut autem Asiae homines, vel Paphi
numerant, decimono[m] mensis, qui Pribithopis dicitur, & noui
numeratur. Hoc igitur anni tempore in eum locum, quem sa-
prā dictum genere plantum conuenient, & diuina officia conve-
brant in gloria Patris & Filii & Spiritus Sancti, amen. Reliquia
sancti apostoli Barnabae recollata ita se habuit, ut diximus quae-
rō miracula quotidie à sanctissimo ipso se p[ro]p[ter]e abunde profisi-
cuntur, ea si quis conseruere velit, ne multis quidem voluminibus
(ut spinos illa) cum lecipotiter, haec tenus de his Alexander
eadem breuiter habent Theodosius Lector, Suidas, Nice-
phorus, atque alij rum Graci, rum Latinis historici. Post
Nicephorus errasse plane conuincitur, dum cuiusmodi
reliquiarum inuenientem factam sub Anatolio Impera-
tore eccl[esi]e, refragantibus ceteris omnibus, illiusque
inuentio[n]is ACis.

Sic igitur Deus ad conuincendum & confutandum min-
falcum tegi auctoritate pollentem Petrum hic creci,
ita tam grandia hoc ipso tempore in revelatione fac-
tum pignorum & editione signorum voluit demonst[ra]re:
quibus non id tantum factum est, ut de subiecta Cy-
pri Ecclesia sub Antiocheno metropolitano nullum amplius
negotium fuerit à Fallone impio factum, sed & fides
Catholica vbique in Oriente exagiata, illic abique vila
molesta fuerit intacta seruata. At idem perditissimus
Fallon, cui in animo nihil erat magis inhaerens, nisi ut cun-
cta à Catholicis bene gesta irritaret, si posset, non tantum
ista aduersus sententiam Parrum Concilij Ephesini mo-
litus est; verum etiam cum audiret vagum quem-
dam nebulem Persam, fugitiuum seruam, agentem

le vt

et ut clericum ab Ecclesia eieatum, assimilat ipse hominem, atque Episcopatum vsque prouexit rem planè monstruosa, ut nondum Christianus, absque baptismo quis inventus, fuerit ordinatus Episcopus, quam quidem Nicophorus ita narrat:

Xenias quidam erat (Philexenam Graecam lingua recte docet) genere Persa, & fortuna seruus, perdonans satan minister: qui sub Calendoni Episcopatu, cum ab heros suo profugis, ad Ecclesiam Dei accepit, clericum scilicet affirmans, cum quidem nondum diuina generatione leuacro initiatu earet, Calendone vobis hominem, & latentem in eo malevolentiam ex signo & coniectu quibusdam cognosset, ab Ecclesia eum proscriptus. Vbi vero Calendoni Petrus Caphetus (qui & Fullo dictus est) facebat, Xenias illum non solum recepit, verum etiam nondum baptisimus iustitiam, vicina Hierapolis Episcopum creavit, & Pibodenum nominavit. Et Petru vbi tandem se Episcopatum viro nondum baptizato mandasse intellexit, dixisse fertur, sufficere ei pro baptismo consecrationem. Xenias se primus (ad audire animus & os impudens) vocem illam eumovit, Christi & carum, qui ei placuerat, imagines venerandas non esse, &c. quem enim subdit sub Flauiano contigisse, suo loco dicenda erunt. Recitatur hoc eadem ex antiquiori auctore Anafasius diaconus, num in posteriori Niceno Concilio, tempore ex Theodoro Lectore, quo tempore eius historia integra habebatur: in qua haec amplius leguntur, quoniam modo feliciter idem scelentissimus Xenias inuenitus tandem sit, quinquam qualibet esset, qui in Syria agebat Episcopum: Hunc (Inquit Theodosius) non longe postea quam factus est a Petro Fullone Episcopos Hierapolitani, Episcopi Persici insequentes, seruitibus parentibus natum, ipsam quoque seruum, & nondum baptizatum accubabant, &c.

VXII. Vidisti ne, quanto gloriori possum suorum in ppi Icnochlaisticis, homine scilicet celestissimo & seruus conditionis erione, vix nomine cognito, & sanctissimo Orthodoxo Episcopo electo, & aeternissimo Fullone recepero; qui Episcopus fuerit sine baptismate, & hinc Christo discutantum nomine Christianus, discendus potius democriacus, cui nondum pulsus per baptismum spiritus nequam fuerat, sed in habitibus semper in eo iam esset per sacramentum consecrationis quasi vestibus, ne progrederi posset, inclusus; tali afflatus numine, qui & tanto promotore dignus est factus Episcopus. Huic igitur tam nobilis heresarche dignissimi eius leatores Icnochlaistici ut suo ipso sum duci & principi columnas erigant, inscribant titulos, statuant simulacra: huius solius imagines prosequantur honore, conscribant Panegyricos, laudent pro roboris, incendant thura, accendant lumina, effundant vinguula, & omni denique monumentorum generre immortalitatem eius memoriam conseruent: ut omnis posteritas potius habeat, quo ipsi gloriolum ducente principium, & cuius imitatores arque discipuli facti sint, non enim inuidem.

VXIII. Sed quanam sapientissimum Persarum ex Manicheis proveniens, docete in Syria ceperit, accipe ex antiquo historico, Ioanne Diaconomio: quia his verbis recitantur in Niceno Concilio posteriori: Xenias non esse decessit, dicebat, Anglos existentes incorpores corpore & formâ effigiare, & in humana effigie incorpores representare. Quineam & hanc opiniem eius, Christi non dandum esse honorem, aut laudem dicendi pultura arte hominum elaborata; esse autem illi solummodo acceptam adorationem in puro & veritate. Inter eas & autem dicebat; hoc esse purum animi scutum, fingerem columbe uero ter adorabilem Spiritum sanctum nusquam enim Evangelicus litteratur tradidit esse, Spiritum S. columbam est, sed quod in specie columbe aliquando visu est id autem dispensative, & non substantialiter factum est. Ita (ut semel dicam uno verbo) intercessum putabat & inconveniens possum Spiritum S. ut corpus habentem delineare.

XIX. Hac quidem Xenias, qui & Philoxenus, docens; simili cum ipsa doctrina & opere rem demonstrabat: Sed angelorum imagines afferens iacit. Christum autem imaginem representans, omnem in unum locum collocans, haec tenus Ioannes de Xenias, de quo haud mirandum, si nondum Christianus, diuinam Scripturas non perlegit, Christianusque religionis tradi-

tiones minimè perueilligavit: Si enim scilicet Deiprecessus pro iussu esse incorpores Cherubim in Arca & in Sanctuario effigiantur, que nouisset Christianos procul abesse, ut columbam dicant esse Spiritum sanctum, sed ipsum representant, qui in ea forma est olenus hominibus: si scilicet à temporibus ipsius Domini nostri Iesu Christi, rius imagines in veneratione habitas in Ecclesia, & à posteris digno honore cultas: sique intellexi rursum esse Scripturam imagines, ac proinde quibus signis voluit innotescere Deus mortalis per ipsam Scripturam diuinis traditam, cùdem licet coloribus representare: si his, inquam, institutis esset catechamerus, homo sine baptismo & sine Christo: nomine tantum Christianus, haud illa adeo impia & infusa aliquando effunfis: sed danda venturae intentatio, si inueniatur in arte futura imperitus. Ad quid recitat Xenias blasphemus in eo Concilio sacramentico? Patriarcha dixit: Audinimus, viri face dote, quales fuerint, qui magnes non recet, & sunt, nempe non baptizati, Manichaei, qui non vere sed per imaginem Deum hominem faciunt trahunt. At de his fatis.

Hoc eodem anno vii funeris est Martyrus Hierosolymitanus Episcopus, cùm sedisser annos octo: tot enim anni eius sedis Nicipho adscribuntur, necnon à Cyrillo in Saba: cui cùm ab Eugasio crimem communicationis cum hæreticis adscrivatur, iniuria id factum scis: nam honorificissima est eius memori apud Cyrrilam in cœbus gestis sanctissimi viri Euthymij, quas scripsit post eius obitum. Quamobrem haud faciliter Eugazio assertum ea petenti à Zacharia Eutychiano, cùm praestitum eundem Martyrum Euthymij testimonia commendari. Quis ultima functio legitur in Ecclesia dedicatione apud monasterium eiusdem S. Euthymij insignibus miraculis declarata: que tu apud eumdem auctorē confulas, qui de Ecclesia dedicatione ista habet: Cum vero intraculum brevi totam peruersisset solitudinem, & peruerget etiam ad ipsum archiepiscopum Martyrum: defendens ille multis copiis ad cœnobium, præclarum quidem egit synaxis & vigiliam cum multis lampadibus & suffris: splendidam autem & magnificam fecit dedicationem, deponebat sub ara quoadam parte reliquiarum martyrum Tarachi, Probi, & Andronici, septimo mensis Maii: erat vero iuxta daedemannum annum post decimum Euthym. hæc Cyrilus. Porro ex annorum notato numero duodenæ ab Euthymij migratione, quia ipso telle contigit anno decimo sexto Leonis Imperatoris, qui numeratus est annus D. mini quadringentis etiæ septuagesimus secundus, dicendum est, anno preterito camdeni dedicationem fieri contigisse: cui cum diuina miracula fuerint suffragata, & eadem vñ cum Catholicis faneticisque viris habita sit; non nisi à Catholicō Episcopo portu celebrari.

Successus autem Martyrio Episcopo Salustius, & ipse Catholicus: haud animaliter dignum sentire de eo, qui magnum illum Sabam preficerat ordiné insigniuit iam ante calumnia circumventum, sed ab ipso absoluimus: ut plane sic ex dedicatione Ecclesia San. Euthymij Orthodoxa Martyrij fides fuerit demonstrata; ita & ex ordinatione Sabæ & alterius dedicatione Ecclesia contingat Salutium ipsum eius successorem Catholicum exhibere. At scias, non parui esse negoti certum quempiam his temporibus offendere Orthodoxum, cùm tortus ferner Oriens vel hæreti, vel communicatione cum hæreticis esse diluvio pene meritus. Porro huius rei gestæ historiam, quā videlicet occasione sanctissimus Sabas à Salustio Hierosolymano Episcopo presbyter ordinatus sit, idem Cyrus est litteris prosecutus his verbis:

Cum Patriarcha, Martyrus scilicet, octavo anno Pontificatus est vita excipisset & Salustium sedem post accepisset; iam quadragesimum octauum annis, inchoatum videlicet, agente beato Saba, quidam ex Laura præceps animis, mentem, peruersa & liberari, qui præceps erant canes, & vt cum diuina dicta Scriptura, spiritum non habebant, & paulo post: sediriosi ergo sibi (opportet enim non ex nominibus, sed ex studijs: potius ita vocare) mala meditantes atteriti dicunt Sabam, reuocat in sanctam gratitatem; & ad Salustium Episcopum linguis dolofis, aut (re-

melius dicam) cordibus accedentes, cum quarebant, quis esset prefaturus. Ille autem cum esset sapientis, & aures non haberet faciles, ne et admitteret, nisi prius examinata, accurate rogauit, quinam essent, & unde. Illi vero dicebant, se habuisse propter quendam torrentem, & illic per agere certamina excitationis, celantes nomen Sabae: scriabant enim cum ex virtute notum esse omnium, quomodo ipsi flumen ponebant, ut ex virtute cognosceretur ab omnibus. Cum igit autem sepe regarentur, ut dicerent, cuiusnam esset torrens, & quomodo vocaretur, & non posset interrogare interrogationem, dicunt: Qui ab aliquibus vocatur torrens Sabae.

XXIII. SALLVSTI Y COM- MOVETVR IN SABAE ACCVSATORES. * Iſai. 8.
ILLE autem cum intellexisset cum esse Prefectum, aduersus quem isti scribant calumniam, rogauit rursum: Vbi est hic Sabas? Illi autem mittentes responderet ad propinquam (o arrogantium & amantiam) dixerunt ei non posse sufficere cursus tam multis suscipiendo propter simplicitatem nimiam & rusticitatem: lenitatem illius & moderationem simplicitatem vocantes improbi, & quod nolent hic populim (ut admirandus dixit Iſai. 8^a) aquas Siloe, quia flunt silentio. Porro autem illud quoque addiderunt accusatores, neceps nimiam in suscipiendo sacerdotio cautionem, dicentes neque ipsum velle esse sacerdotem, neque alteri, ut si sacerdos, concedere. Sed haec quidem illi.

XXIV. Quiricus autem quidam sacerdos & virtus dana, tor ardentissimus, cum tunc adcesseret apud Episcopum & quia dicta essent, audiuerat: qui verò (inquit) vos primi Sabam suscepistis, an ille vos? Cum autem illi respondissent, illum quidem ipsos suscepisse & cogitasse, ut verò regens cum nimine sufficere, qui in magnam creverat multitudinem, cum esset agrestis & simplex. Excipiens rursum Quiricus: si tibi (inquit) vos ab initio congregauistis, & locum, qui erat desertus, construxisti ad habitandum; quanto magis & ipsum locum iam constructum & habitatum, & vos, qui in unum eſtu congregati, eris ut aptu ad regendum? Cuienim in hi, qui erant magis difficula, operari tibi Deum, ipse etiam omnino adiubabit in hi, qui sunt minus laboriosa, & facilem ei reddet preſcelūrem & administrationem. Ad hanc illi, qui per semoderant, cum quibus erat Sabas pacieſus, & clam de proximo illiber aliter detrahant, cum nullos posse responderet, tunc dimisit Episcopum. Considerare (inquit) in presentia crastino autem die accur. Quidque huius inquireremus.

XXV. SABA, AN- SOLVITVS ET ORDINATVS PRESBYTER. Et statim quidem accersit Beatum Sabam, nescientem, cur esset accersitus. Porro vero eisdem quoque adducit & ad probandum quidem (ut putabant) suam accusationem. & ad expellendum Sabam a prefectoria: ut autem rei stendit exitus, ad oras episcopii obſtruenda, & ad omnem anſerendam sermonis occasiōnem. Nam postquam affligerunt, rectius ille & incorruptus Index, nihil illi omnino dicens, non argens, neque alto egeno testimonio, qui de virute Sabae optime esset ceteris filiis, & ab ea iam esset sat peritus, cum quidem ordinatus sacerdotem in conspectu omnium, hāc autem apud eos vīsus admonitione: Ecce (inquit) habebis vestrum Patrem, & Lauram vestram. Præfectorium, quem Deus dūper, & non homines elegit: nos vero solum spiritu sancto manuē commodauiimus, non ipsum, sed vobis potius ipsos sufficientes beneficio. Sic dixit & cum statim assump̄isset beatum Sabam, & ipsos sedisitiosos, ac religiosum, qui tunc aderat, Quiricum, cuius in Lauram p̄ officiatur, & primum illud sancti & consecrat templum, deinde etiam aram in eo constituit, & religiorum Christi martyrum illuc multas recondit reliquias, hucufque Cyrilli de rebus gestis & lustrij Episcopi cum Saba. Sediam ad Imperatoris aulaū transiit oratio.

XXVI. DE LON- GINO ZE- NONIS IM- PER. TO- RIS P̄A- TIZ. Sub eiusdem anni Consulatu Symmachi de fratre Zenonis Imperatoris Longino nomine hæc haber Marcellinus Chronicus: Longinus Zenonis frater Augusti post decennalem custodiā, quam eidem illius apud Iauriam inflixerat, ad germanum Constantinopolim venit. Conatus est hunc Zeno Imperator creare Cesarem, ut reliqueret Imperij successorem: sed quod effecit perditissimis imbutis moribus, numquam id est confecutus, reliquæ inter alias Pelagio Patrio laudabilissimo viro, qui & quorodo eade causa à Zenone fuit iussus interfici, paulo post dicturi sumus. Quam vero isti Longinus germanus Imperatoris, nequacippe Zeno, rapacissimus & impurissimus esset, Suidas prodit his verbis: Longinus & Conon fratres Zenoni Imperatoris iniuste potentia vientes, in viribus omnibus aliena possesiones sibi vendicabant, & mercede grauiſsimorum delictorum res defendebant. Longinus autem omni quoque incontinentia re-

seruit etas semper ebrium hominum viens conſervandæ, & malos lenones fecerunt habens: qui cum se illi principiam virorum res ad ductu rospolicearentur, scorsa magnifice exornata in circuitu insignibus adducendo, siccum illi faciebant, quia si illa ipsa adducissem. Idem etiam monialium curcum direxerat hoc modo: Cam circulo Perga reseretur, nunciatum illi est à lenonibus, ad modum formigæ esse illas mulieres. Itaque illi misere leguminæ & frumenti & vestes & alia quedam, quæ curaret eas feliciter & sollicitudo vel conuersione timor. Facilis enim causæ speciosæ ad illas quæcadas mulierculis feminarum accipitores communiquerunt. Et monasterium ingressus, multæ arearum riportis, quam per se statio deduxit. Nam adeo laſcius fuit, ut & in ingenio & magisſtris & cuniorib[us] & virginis importunitate impetrat, omniaq[ue] ageret impudenter. In progressu autem globo argenteo & armillari prospicbat: multaq[ue] alia mala perpetravit Longinus iste, hæc quædidas de spirituſimo homine ad delinquendum imperatoriæ male vlo potentiæ: ut plane ad malorum cumulum acceleret turpitudinē foliaria licentia exundans, veluti alluvione lutum vi quærelinquens.

Quid præterea idem Suidas de ipsius Zenonis magnistratum auraria dicar, accipe: Bonam (inquit) gubernationem Romanū sensisse, nisi Sebasteum rum in aulapotentissimum quoniam sua arte traxit impulset, relut in foro caponanion, nra, nec sine pretio qui, quam in Regia sensu conspic. Nam & magistratus vendebat omnes, pretio tam fibris excurvato, tam Imperatori & communicato. Quod si quæ accessisset, qui paululum quicquam aduereret, & prefereret. In toto denique Falatio nobiliter et rerum omnium, quod venale non esset. Quod si Zeno magnistratum aliquem suis familiarib[us] constitutus, ipso mancipi⁹ inſar cum ab illis redemptum plurim vendebat alijs Zenoni farta præbens, hæc de mirificis. Exstant ad huncipium Sebastianum Patriotis Præfecti p[ro]p[ter]a fungenem eiusdem Zenonis Imperatoris cōplura rescripta⁹. De mala vero educatione Zenonis filii, quoniam optabat Imperij clinque successorem, idem Suidas d[icit] mox ita addit:

Zeno Romanorum Imperator filium suum admodum adolescentem Imperij succesorem relinquere cupiens, & dignitatem ornabat, & corpore exercitare volebat ad statu & incrementu. At Imperatoris processus p[ro]p[ter]a nati ſic statim exhaerendi, gravabant, ut adoleſcens Sybariticus lux corrumperetur, & lenocinio suadis ad insanos amores equalium incitabant. Itaque vite ratione ad voluptatem & superbiam comparata, ab omni honestate remutat, & iam tum arrogantiā ob expeditionem Imperij è pulu illicentem praefectus, sublimis incedere, & erigere cornuē caput, ac impræcū dicam, erga omnes non aliam se præbere, quam aduersus feruē. Verum inspectio omnium rerum, & naturā & elocātū eius impietate p[ro]p[ter]a, ita illum multauit, ut alii profundi multo deiſu ſeu letum inquinans, immaturū atarebū humanū exirent. Hæc huius Suidas.

Vides igitur, præter heresim ex crescentes omni ex parte tortentes, prætor quoque morum exuberante profliuam, ex ipsa aula regia erumpentibus iniquitatibus omnium fontibus, ut non mireris eiusmodi homines hereticis fauiles, Catholicamq[ue] fidem lacerati adeo permisiles, sp̄tique Romanis Pontificibus refractarios obſtaculū, qui ab ipso bonorum omnium auctore Deo visitatur puritate separati, ab eodem fuenter diuina prædio gratia derelicti. Haud enim reperire facile erit aliquid, quæ se ab Ecclesia Catholica separasse; quem, delictis precedentibus, non proiecerit Deus, instar Saul, & facie-

XXVI. FILIO ZONO- BORIS MALLI LATIUS TELLUS. Sed ad deploratissimum rerum statum illud accedit, quod cuius numeris erat Imperatorem admovere, ut tam tua, quam aliorum peccata corrigeret, idem ipse seruus gloriae & non Apostolicus p[ro]p[ter]a Acacius, non id tantum facete p[ro]p[ter]a militi, oblitus Apostoli admontis: Agit, increpa, obſcera, fed etiam (pro nefas!) turpidiulatione cogniuit. Quid enim corrigere prauos mores Imperatoris Acacius, qui in grauiora delicta, nempe in hereticorum communionem, ipsum veluti vinculum secum in impietatis profundum abduxerat? Tertius id quidem est ipse Zeno litteris ad Felicem Pontificem scriptis, ut tradit Gelasius Papa scribens ad Dardanos, vbiat: Ipse Zeno Imperator sui interius profiteretur, curda sex decū q[uo]d.

CHRISTI FELICIS ZENONIS IMP. 13. Ecclesiastici.

486. PAP. 4. ODOACR. REG. II.

egisse consilio, sicut plane accidit, ut dum eus ego duacum praetaret, in altissimum ambo fomeam cederent precipites cum ruina multorum. Vnustanum intentus est Pelagius Patricius omni laude dignissimus, qui Zenonem redargueret, cuius rei causa ab eodem Zenone et iulus occidi, ut suo loco dicemus.

I ES V C H R I S T I,

Annus 486.

FELICIS PAP. ZENONIS IMP. 13.
Annus 4. ODOACR. REG. II.

SE Q V E N S annus Domini quadringentesimus octogesimus sextus Confulatu Longini atq; Decij innorecitur, quo hæc Marcellino de Ioanne Antiocheno narrantur in Chronicor. Joannes Antiochenus parvulus ex Grammatico presbyter sexagesima aduersus eos, qui in una tantum substantia adorandum esse Christum afferunt, nec acquiescent ipsis in Christo confitendas esse naturas. Hec cum dicas ipse, affirmare quidem vobis est hunc fuisse Catholicum, & idæcum inuadorem Antiochenæ Ecclesie Petrum Fullonum verillum fidei confessionis erexit. Verum Nestorianum sulpe. Quis est redditus, dum & redargueret aggrebus est scripto Cytili contra Nestorium, de quo ita Gennadius habet: Simil & impugnat aliquis. Cyrilus Alexandrinus Episcopus sententia, dicens inicuit ab illo aduersus Nestorium prolatas, quæ fomentum & robur addunt Thos beatus, quod valde inaniter dicit. Vt uere adhuc dicitur, & ex tempore declarare, hæc Gennadius. At ille hic Ioannes ex Grammatico dicatur presbyter, diversus planè esse videtur à Joanne Grammatico dicto, qui & Philoponus cognominatus est, nam ille non Antiochenus, sed Alexandriae & post hæc tempora claruit.

I. DE IOANNE ANTIOCHENO TASSO TECERO.

a Gennadii de Script. Eccl. l. 93.

II. MESTORI: ANA H.E. RESIS DROPA GATVE.

c Theod. Leth. lib. 2. Coll. 2.

c Caffiod. Uff. in præf. et. exord.

III. PETRI SYLVIOSIS POSITVS.

ZENONIS IMP. 14. FELICIS CHRISTI,
ODOACR. REG. II. Pap. 5. 487.

I E S V C H R I S T I

Annus 487.

FELICIS PAP. ZENONIS IMP. 14.
Annus 5. ODOACR. REG. II.

QUADRINGENTESIMVS octogesimus septimus Christi annus Boëtii Confulatu notatur: hic ille putatur Boëtius, qui Anicius familiæ, Manlius Seuerinus cognominatus est, vir clarissimus, de quo sius locis inferius discutimus.

Sub hoc Confulatu celebrata est Romæ Synodus, & CONCILIUM ROMANVM DE LAESIS RESTITUTIVM INDISS.

Acta his verbis delicta leguntur: Flavio Boëtio, F. C. Confule, sub die 11. Iunii Martiarum, in basilica Confiançiana, & residence venerabilis viro Papa Felice vna cum Candido Tiburtino, Paschasio Centumcelio, Confiantio Aquinato, &c. post que enumeratos duo de quadraginta Episcopos, presbiteri, & ecclasiæ Romanae Ecclesiæ, ita inueniuntur: Felix Episcopus Ecclesiæ Catholicæ urbis Romanae, & presbiter Synodo dixit: Communus dolor, & generalis est genitus, quod intra Africam recepti, & nos etiam Episcopos, presbiteros, diaconosque confronimus: que res sine dubio ad regula quoque peruenit nostram sanctitatem, de quo quid obseruantur debet, ordinare nos concursum. Prout dixi manifeste sit oper hoc nostra sententia, que nobis fuit visa, recensenter, hac iure quidem prefatus est Felix ob fucra ante biennium recentita ex Victore & alijs: quibus manifeste redditus fuit, q. ex egerine Wandali, cum blan-ditio, minus, ac vi adhibita, nolentes etiam ac reluctantibus rebaptizarent.

Porrò huius hoc anno celebranda Syrodi unde manuit osculo, est diuidum. Cum non Wandalorum Regis indulgentia (vt vidimus) essent relaxata Episcoporum & aliorum Orthodoxorum exilia qui lapli fuerant, resi- pientes medicinam qualiuere vulneribus: horum autem in genere sufficere numerum, que ex Victore superius dicta sunt, manifestant. Sed cum huiusmodi confessiōibus postmodum redditus viratentur, ne ijdem ita relinquentur foris absq; medela, cōfūlūtum fuit petere pharmaciā, ipsam videlicet adire Romanam Ecclesiam, ex qua congruum & præfertaneum prepararetur anūdotum a- grotantibus.

Sic itaque collecta ab ipso Felice Romano Pontifice Synodo, quod eius munus post similem esset, laplos confundentes exortate, cum a Domino dictum sit ad Petrum: Et tu siquando conuersus, confirma fratres tuos, pro qualitate vulnerum pharasma opportuna compotuit pluribus distincta capitibus: que ipsis recententur in antiqua Crescianiana electione: Sic quidem omniamatemperata, ut cum olei lenitate sit conuncta, amonia vini, & ueritatique putredinem absigeret. Nec etsi quod clementia delinquit. Idque mox maiori, quo latè lapsi succurrent Romana semper confutat Ecclesia, prout que olim inter Romanum eleruntur Corneliusque Romanum Pontificem, & Cyprianum Cithaginemque Episcopum intercessere declarant. Sic igitur illa decernens, ita prefatus est Felix, scribens ad eos generalem epistola:

Dilectissimis in Christo Iesu atributis, universi Episcopis, per dies ueris primum assestitur.

Qualiter in Africanis regionibus astuta diaboli sauterit in populum Christianum, atq; in multis deinceps prosperit, ut non modo vulgus incutiatum, sed ipso quoq; in mortis profunda denseretur sacerdote nullum non Ordine genuit, nulla terra nesciit. Unde in grande maroto positi, disimulante non possumus perentium atq; a nobis exigendam disferim animarum. Quapropter competens adhuc est talibus medicina & vulneribus, neminatio curandi faciat, & mortifer a capite peste nitrifit, sed signis tristis per uices rectu no legitima curatio non impedit pariter sanos & medentes. In primis itaque venientia ad nos, & remedia posulantur, olicet discutenda et profusa & persona decepti, ut melia posit congruens aduentus, &c.

482

11.
LAPS
CONT
GIVNT
ROMAM.

III.

LUC. 22.

c Felic. ep.
6.3.1.4.
Rom. Pen.

13.

X Stacchi

Annal. Eccl. Tom. 6.